

[Justitsministeren.]

men finder først og fremmest grund til at fremhæve den glædelige konklusion i redegørelsen: at det er overvejende sandsynligt, at lavere hastigheder har haft afgørende betydning for en væsentlig del af nedgangen i antallet af uheld og i antallet af personskader. Folketinget har i denne redegørelse fået et væsentligt bidrag til afgørelsen af, om begrænsningerne bør gøres permanente, og om der skal ændres ved de hidtidige størrelser: 60, 90 og 110 km/t. Jeg er indforstået med, at de eventuelle permanente grænser, man når frem til, bør indsættes i selve lovteksten inden forslaget endelige vedtagelse. Et stadig tilbagevendende spørgsmål inden for færdselslovgivningen er udformningen af de regler, hvorefter man fra samfundets side reagerer over for overtrædelser af bestemmelserne.

Efter forslaget foretages der ikke ændring af reglerne om spirituskørsel, men der var i sidste samling enighed mellem retsudvalget og mig om, at problemerne om spirituspåvirkede motorførere nu generelt bør tages op til overvejelse. Justitsministeriet er parat til om muligt at skaffe det materiale, der kræves til disse overvejelser, som efter min opfattelse bl. a. bør omfatte en fornyet drøftelse af spørgsmålet om indførelse af en promilleregulering.

Jeg skal endelig nævne, at forslaget også genfremsættes i uændret skikkelse, hvad angår reglen om, at alle sager, herunder frakendelsessager, behandles som politisager, dvs. uden medvirken af domsmænd. Jeg er fuldstændig klar over, at forslaget herom tidligere har mødt stærk kritik, men finder det fortsat naturligt, at spørgsmålet om behandlingen af disse sager overvejes endnu en gang i lyset af de nu gennemførte regler om, at førerretten i visse sager frakendes betinget, og i forbindelse med de netop nævnte overvejelser af problemerne omkring spirituskørsel. Det er vel ikke på forhånd givet, at spørgsmålet om domsmænds medvirken behøver at løses ens for alle grupper af frakendelsessager.

Lad mig slutte gennemgangen af lovforslaget med at nævne vigtigheden af, at der, inden de mange nye regler træder i kraft, gennemføres en omfattende propaganda gennem Rådet for større Færdselssikkerhed.

Bl. a. af hensyn til rådets mulighed for at planlægge og gennemføre denne propaganda foreslås det, at loven først sættes i kraft den 1. maj 1977.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget til tingets velvillige behandling.

Endvidere tillader jeg mig for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om ændring af retsplejeloven, udpantningsloven og lov om inddrivelse af underholdsbidrag. (Udlæg og udpantning)* samt *forslag til lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m. v.*

Forslagene har tidligere været behandlet her i tinget i foråret 1973, men de nåede ikke at blive færdigbehandlet inden folketingsårets udløb.

På grund af den lange tid, der er forløbet siden første fremsættelse, skal jeg redegøre for hovedpunkterne i forslagene.

Revisionen af reglerne om udlæg og udpantning bygger på en betænkning, der blev afgivet af justitsministeriets udlægsudvalg i 1971.

Forslaget tilsigter på forskellig måde at forenkle og billiggøre fremgangsmåden ved inddrivelse af pengekrav. Der lægges endvidere vægt på at gennemføre en mere human retsforfølgning, således at der ikke opstår et misforhold mellem betydningen af den interesse, som varetages ved tvangsfuldbyrdelsen, og de ulemper og økonomiske skader, som påføres skyldneren.

Efter de gældende regler kan udlæg foretages uden dom, hvis skyldneren har underskrevet et frivilligt forlig, samt i visse tilfælde, hvor et pantebrev er misligholdt. Forslagets gennemførelse vil medføre en væsentlig udvidelse af muligheden for fuldbyrdelse af pengekrav uden dom, idet pantebreve i al almindelighed samt gældsbreve, vekslere og checks i fremtiden som hovedregel vil kunne danne grundlag for fuldbyrdelse uden dom. Skyldneren afskæres ikke herved fra at fremkomme med indsigelser mod sådanne krav, men indsigelserne skal blot fremsættes over for fogedretten i stedet for som nu over for de almindelige domstole.

Fordringshaverens pligt til at give møde under fogedforretninger vedrørende fuldbyrdelse af pengekrav foreslås begrænset, således at han som hovedregel ikke behøver at give møde, hvis kravet ikke overstiger 5.000

[Justitsministeren.]

kr., eller hvis der begæres udlæg på grundlag af pantebrev i fast ejendom udstedt til statskassen eller realkreditinstitutterne. I disse tilfælde fritages skyldneren samtidig for at skulle betale mødesalær til fordringshaverens advokat. I langt den overvejende del af fogedsager om tvangsfuldbyrdelse af pengekrav fremkommer skyldneren ikke med indsigelser mod kravet, og det forekommer derfor unødvendigt at belaste sagerne med denne ikke uvæsentlige omkostning i de nævnte tilfælde. Forslaget adskiller sig i øvrigt på dette punkt fra det tidligere forslag, hvorefter fordringshaveren uanset kravets størrelse normalt ikke behøvede at give møde i sager om tvangsfuldbyrdelse af pengekrav. Finder fogedretten det undtagelsesvis nødvendigt, at der bliver givet møde for fordringshaveren under forretningen, kan den enten indkalde ham til mødet eller udsætte forretningen til et senere tidspunkt og indkalde ham hertil.

Der bliver mulighed for at afskære udlægsforretninger, som på forhånd må antages at ville blive resultatløse. Efter forslaget kan en kreditor således i almindelighed ikke forlange afholdt udlægsforretning hos en skyldner, hos hvem han inden for det sidste halve år har foretaget forgæves udlægsforretning, ligesom fogedretten også kan afvise andre kreditorens anmodning om udlægsforretning, hvis det under en tidligere forretning inden for de sidste 6 måneder ikke har været muligt at opnå dækning. Også på dette punkt afviger forslaget fra det tidligere forslag. Efter dette gjaldt bestemmelsen om den såkaldte fredningstid automatisk over for alle skyldnerens kreditorer, og perioden varede 1 år.

Som nævnt tilsigter lovforslaget også på forskellig måde at forbedre skyldnerens stilling under tvangsfuldbyrdelsen. Der foreslås således en vis udvidelse af de aktiver, som en skyldner kan holde uden for udlæg. Dette sker bl. a. ved, at værdigrænsen for det løse, som er nødvendigt til skyldnerens eller hans husstands erhverv eller uddannelse, forhøjes til 3.000 kr. Det foreslås samtidig, at skyldneren ikke gyldigt skal kunne give samtykke til udlæg i sådanne aktiver.

Efter forslaget øges beskyttelsen mod udlæg i løn, således at udlæg kun kan foretages i endnu ikke udbetalt løn eller andet

vederlag for personligt arbejde, hvis skyldneren lader pengene henstå i mere end 7 dage efter slutningen af den periode, i hvilken lønnen er indtjent, eller efter, at vederlaget er fortjent.

Under 1. behandlingen i foråret 1973 blev der fra forskellig side udtrykt ønske om, at man tværtimod skulle indføre en adgang til at foretage udlæg i fremtidig løn, idet det bl. a. blev fremhævet, at en sådan adgang til lønindeholdelse ville gøre det muligt at udvide transgbeneficiet. Vi har i justitsministeriet på ny overvejet dette spørgsmål, men jeg mener ikke, at der er grundlag for at ændre forslaget på dette punkt. Der er i bemærkningerne til forslaget redegjort for nogle af de betragtninger, som kan anføres for og imod en lønindeholdelse.

Endvidere giver forslaget fogedretten adgang til at bestemme, at løsøre, hvori udlæg er foretaget, ikke må fratages skyldneren, så længe denne overholder en afdragsordning, der er fastsat af fogedretten og tiltrådt af skyldneren. På samme måde kan fogedretten efter forslaget bestemme, at udlæg i fast ejendom, der tjener til bolig for skyldneren eller hans husstand, ikke giver ret til at sætte ejendommen til auktion, så længe skyldneren overholder en afdragsordning, der er fastsat af fogedretten og tiltrådt af skyldneren.

Efter forslaget begrænses adgangen til at lade skyldnere, som ikke møder frivilligt i fogedretten, fremstille ved politiets foranstaltning. Bestemmelse om fremstilling bør således i almindelighed ikke træffes, hvis fogedretten på forhånd anser det for overvejende sandsynligt, at der ikke under forretningen kan opnås dækning for kravet, eller hvis fremstillingen ikke vil stå i rimeligt forhold til gældens størrelse. Endvidere er det efter forslaget altid fogedretten, der afgør, om fremstilling bør finde sted.

Forslaget til lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m. v. er bortset fra nogle redaktionelle ændringer identisk med det tidligere fremsatte forslag.

Under 1. behandlingen i foråret 1973 blev der rejst en del kritiske røster mod den fortrinsstilling, som forslaget på nogle punkter tillægger offentlige krav. Det blev bl. a. kritiseret, at retsplejelovsforslagets bestemmelse om fredningstiden, altså det tidsrum, hvori udlægsforretning i almindelighed ikke

[Justitsministeren.]

kan forlanges afholdt hos en insolvent skyldner, ikke skal gælde for skatte- og afgiftskrav. Endvidere blev der rejst tvivl om, hvorvidt det var rigtigt, at det offentlige altid ved inddrivelsen er i stand til at tage de fornødne sociale hensyn.

Justitsministeriet har på baggrund af kritikken på ny drøftet spørgsmålet om det offentliges fortrinsstilling med finansministeriet, men som nævnt er forslaget ikke ændret på dette punkt. Det er min opfattelse, at man ikke umiddelbart kan sammenligne behovet for tvangsinddrivelsesmuligheder hos det offentlige og hos private, således at der kan blive tale om en ligestilling. Jeg er klar over, at der er meget delte meninger om dette spørgsmål, og jeg vil selvfølgelig være villig til at drøfte dette og andre spørgsmål i retsudvalget.

I bemærkningerne til lovforslaget er merudgiften ved forslagets gennemførelse anslået til ca. 1,2 mill. kr. årligt. Det følger af sagens natur, at et sådant skøn er behæftet med stor usikkerhed, og jeg vil bestræbe mig på at begrænse udgiften mest muligt.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslagene og de bemærkninger, der ledsager dem, skal jeg anbefale forslagene til det høje tings velvillige behandling.

Fremdeles tillader jeg mig for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om ligsyn m. v.*

Lovforslaget tilsigter især at skabe grundlag for en sikrere og mere ensartet praksis med hensyn til en konstatering af de forhold omkring dødsfald, som der består en offentlig interesse i at få fastslået, herunder også dødsfald i forbindelse med trafikulykker og arbejdsulykker.

Den gældende ligsynslov stammer fra 1871 og er gennem årene blevet tilpasset samfundsudviklingen ved administrative forskrifter, hvilket imidlertid er sket på bekostning af overskueligheden, således at der er åbnet plads for væsentlige tvivls-spørgsmål.

Det foreliggende lovforslag, som bygger på en betænkning vedrørende revision af ligsynsloven m. v., er først og fremmest udtryk for en ajourføring og videreudvikling af de gældende regler om foretagelse af almin-

delige og medico-legale ligsyn og medico-legale obduktioner. Forslaget vil blandt andet medføre, at man overalt i landet vil følge de samme regler ved afgørelsen af, i hvilket omfang sådanne ligsyn og obduktioner skal foretages. Herudover foreslås en række ændringer i forhold til gældende regler som nærmere omtalt i forslagets almindelige bemærkninger.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslaget og de dertil knyttede bemærkninger, skal jeg anbefale forslaget til det høje tings velvillige behandling.

Desuden tillader jeg mig for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om ændring af lov om voldgift i tvistigheder angående handel med husdyr.*

Formålet med lovforslaget er især at gennemføre en forhøjelse af vederlag og rejsegodtgørelse til voldgiftsmænd, der medvirker i husdyrvoldgiftssager.

De gældende satser for vederlag og rejsegodtgørelse er fastsat i 1962. Den udvikling i løn- og prisniveauet, der siden har fundet sted, gør det nødvendigt nu at foretage en forhøjelse af satserne.

Medens beløbenes størrelse hidtil har været fastsat i selve loven, indeholder lovforslaget — i lighed med retsplejelovens bestemmelser om ydelser til lægdommere og vidner m. v. — en hjemmel for justitsministeren til at fastsætte vederlag og rejsegodtgørelse til voldgiftsmændene. Dette vil muliggøre en justering af beløbene med kortere mellemrum i det omfang, det måtte vise sig påkrævet.

Også lovens bestemmelse om udskrifter af voldgiftsbøgerne er efter ændringen af retsavgiftslovens regler om retsbogsudskrifter forældet og foreslås derfor ændret.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget til det høje tings velvillige behandling.

Endelig tillader jeg mig for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om ændring af auktionslederloven.*

Formålet med lovforslaget er især at gennemføre en ændring af reglerne om fastsættelse af auktionslederens vederlag for afholdelse af auktioner.